

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 44. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558630064/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Gak til Sengs, – sagde han ængstelig – og bed Christ og vor Frue bevare din Forstand og din Tunge! see til, du kan glemme hvad du nu tænker paa, og blive et Barn igjen, som du vist var igaar! Naar Børn faae graat Skjæg i Svøbet, saa staaer Verden ikke længe.»

Dermed gik Martin fra ham og overlod ham til sig selv. Sorgen over hans kjære Lærers Død og de vigtige alvorlige Tanker, der saa pludselig vare indtrængte paa ham, havde hartad gjort Carl fremmed og frygtsom for sig selv; siden den forrige Nat, da han vaagede ved Absalons Grav, havde han oplevet saa Meget, at han syntes, det maatte være mange Aar siden. Han var nu forladt og ene blandt lutter fremmede Mennesker, men han syntes ogsaa, han var bleven voksen og myndig, og kunde sørge for sig selv; dog var han bekymret og ængstelig tilmode. Tilslidt bad han from og inderlig sin Aftenbøn og faldt i Søvn. Da han vaagnede, var det Himmeligheidsfuede traadt tilbage i hans barnlige Sind, som en dunkel ængstelig Drøm, og han følte kun ret levende Sorgen over sin kjære Læremesters Død, som dog formildedes ved Tanken om det nye Liv, han nu selv skulde begynde.

Bisp Peder holdt sig adskillige Dage indelukket i sit Lønkammer og saae intet Menneske, uden den gamle Tjener, som han i sin dybe Sorg ikke engang foer op imod og skjendte paa.

Den ærlige Martin, som kjendte sin Herres Natur, frygtede saare for hans usædvanlige Stilhed og Veemodighed og begik ofte en forsætlig Forsøelse ved Opvartningen, dog uden at det derved lykkedes ham at paadrage sig nogen heftig Irettesættelse.

»Idag skal han da begraves, den gamle Kannik fra Soer – sagde Martin den ottende Dag efter Saxos Død, da han om Morgenen bragte Bispens Øllegrøden – Alle de unge Kanniker vil bære ham; der er strøet Buxbom og Vintergrønt over hele Gaden, og her er en Sorg og Stads, som det kunde være en Bisp, de begrove – og han var jo dog intet Andet, end en ringe Skriver og Klerk.»

»Du dumme, dorske Menneske! – udbrød nu Bispens ivrig og stødte Øllegrødskaalen om – har du end ingen Forstand paa hvilken Mand han var, og at een saadan Skriver er meer, end ti Bisper, saa kan du vel see paa mig og paa alle boglærde Mænd her i Byen, at vi har mistet en Fader, og at vi sørge over ham, som over en Erkebisp eller en Konge.»

»Paa det Lav! – vedblev Martin, som var glad over at see sin kjære